

Prvá kapitola

„*N*ečakala som, že sa sem ešte niekedy vrátíme.“ Sophie Newmanová sa uškrnula a pozrela na brata.

„Ja som zasa nečakal, že sa budem z návratu tak veľmi tešiť,“ odvetil Josh. „Vyzerá to tu... čo ja viem? Inak.“

„Vyzerá to tu rovnako,“ tvrdilo jeho dvojča. „No my sme sa zmenili.“

Sophie s Joshom kráčali po Scott Street v štvrti Pacific Heights a mierili k domu tety Agnes na rohu Sacramento Street. Dom naposledy videli pred šiestimi dňami, teda vo štvrtok 31. mája, keď odišli do práce – Sophie do kaviarne a Josh do kníhkupectva. Spočiatku sa zdalo, že pôjde len o ďalší obyčajný deň, ale nakoniec to bol posledný normálny deň, aký v živote zažili.

Vtedy sa navždy zmenil nielen ich svet, ale tiež oni sami – fyzicky aj psychicky.

„Čo jej povieme?“ spýtal sa Josh nervózne. Teta Agnes mala osemdesiatštyri rokov, a hoci ju dvojčatá oslovovali teta, v sku-

točnosti neboli pokrvní príbuzní. Sophie sa nazdávala, že by mohla byť sestra ich starej mamy. . . alebo sesternica, alebo možno len priateľka, ale nikdy si nebola úplne istá. Teta Agnes bola milá, no mrzutá stará dáma, ktorá sa trápila a bála, ak meškali čo i len päť minút. Sophie aj Josh sa z nej išli zblázniť. Úplne všetko, čo urobili, hlásila rodičom.

„Nebudeme to komplikovať,“ odpovedala Sophie. „Budeme sa držať príbehu, čo sme porozprávali mame a ockovi – najprv zavreli kníhkupectvo, lebo Perenelle sa necítila dobre, a potom nás Flamelovci. . .“

„Flemingovci,“ opravil ju Josh.

„. . . Flemingovci pozvali na návštevu do domčeka v púšti.“

„A prečo zavreli kníhkupectvo?“

„Unikol tam plyn.“

Josh prikývol. „Unikol plyn. A kde sa nachádza domček v púšti?“

„V národnom parku Joshua Tree.“

„Dobre, už viem.“

„Si si istý? Si otrasný klamár.“

Josh pokrčil plecami. „Budem sa snažiť. Veď vieš, že nás bude vypočúvať.“

„Viem. A potom sa navyše musíme porozprávať s mamou a ockom.“

Josh prikývol a vrhol na sestru pohľad. Posledných pár dní si čosi prevracal v hlave a napadlo mu, že toto je dokonalá chvíľa, aby tému nadhodil.

„Uvažoval som,“ začal pomaly. „Možno by sme im jednoducho mali povedať pravdu.“

„Pravdu?“ Sophin výraz tváre sa vôbec nezmenil. Ešte stále kráčali – prešli cez Jackson Street a o tri ulice ďalej zazreli tetin viktoriánsky dom s obkladom z bieleho dreva.

„Čo myslíš?“ spýtal sa Josh, keď jeho sestra mlčala.

Sophie napokon prikývla. „Iste, mohli by sme.“ Z očí si odhrnula niekoľko svetlých prameňov a pozrela na brata. „Ale najprv si to vyjasnime. Povieme mame s ockom, že ich celoživotná práca je zbytočná. Že všetko, čo kedy študovali – história, archeológia a paleontológia –, je klamstvo.“ V očiach sa jej zaiskrilo. „Myslím, že je to výborný nápad. Pokojne im však môžeš pravdu povedať ty a ja sa budem pozerieť.“

Josh nervózne pokrčil plecami. „Veď dobre, nič im teda nepovieme.“

„Určite. Aspoň zatiaľ.“

„Dohodnuté. Skôr či neskôr však všetko vyjde najavo. Predsa vieš, že sa pred nimi nič nedá utajiť. Vždy všetko zistia.“

„Lebo teta Agnes im všetko požaluje,“ zašomrala si Sophie popod nos.

Pomaly okolo nich prešla lesklá čierna limuzína s tónovanými sklami. Šofér sa nakláňal dopredu a sledoval čísla domov na ulici lemovanej stromami. Auto o kúsok ďalej vyhodilo smerovku a zastavilo pri obrubníku.

Josh kývol bradou smerom k limuzíne. „To je čudné. Zdá sa, že zastavuje pred domom tety Agnes.“

Sophie bez záujmu zdvihla pohľad. „Kiežby sme sa mali s kým porozprávať,“ zašepkala. „S niekým ako Gilgameš.“ Modré oči jej zväčšila náhla záplava slz. „Dúfam, že sa mu nič nestalo.“ Keď videla nesmrteľného naposledy, práve ho zranil šíp z luku

Parohatého boha. Podráždene pozrela na brata. „Vôbec ma nepočúvaš.“

„To auto *naozaj* zastavuje pred domom tety Agnes,“ vyhlásil Josh pomaly. Na zátylku ho poštekľilo neurčité varovanie. „Soph?“

„Áno?“

„Kedy mala teta Agnes naposledy návštevu?“

„Nikdy k nej nikto nechodí.“

Dvojčatá sledovali, ako štíhly vodič v čiernom obleku vystúpil z auta a vyšiel hore schodmi. Rukou v čiernej rukavici sa zľahka pridržal kovového zábradlia. Vďaka prebudenému sluchu jasne počuli, ako klope na dvere, a podvedome pridali do kroku. Videli, že teta Agnes otvorila dvere. Josh vedel, že drobnú, kostnatú starenku s ostrými črtami tváre, hrčovitými kolenami a opuchnutými artritickými prstami v mladosti považovali za veľkú krásavicu, jej mladé roky však boli dávno preč. Nikdy sa nevydala a v rodine sa hovorilo, že láska jej života zahynula vo vojne, Josh si však nebol istý, ktorá vojna to mala byť.

„Josh?“ spýtala sa Sophie.

„Niečo sa mi nezdá,“ zamrmľal Josh. Keď sa rozbehol, Sophie s ním zladila krok a bez problémov sa držala po jeho boku.

Dvojčatá videli, že šofér hýbe rukou a teta Agnes si od neho čosi berie. Predklonila sa a žmúrila na predmet, ktorý vyzeral ako fotografia. Vo chvíli, keď sa zohla, aby sa pozrela zblízka, vodič okamžite prekľzol okolo nej a vbehol do domu.

Josh začal šprintovať. „Nenechaj auto odísť!“ skríkol na Sophie. Uháňal cez cestu a vybehol hore schodmi do domu. „Ahoj, teta Agnes, sme doma,“ zakričal, keď utekal okolo nej.

Starenka sa otočila okolo svojej osi a fotografia jej vyletela spomedzi prstov.

Sophie prešla za bratom cez cestu, ale zastala za autom. Zohla sa a pritisla končeky prstov na pravú zadnú pneumatiku. Palcom sa obtrela o krúžok na vnútornej strane zápästia a prsty sa jej rozpálili dobiela. Keď zatlačila, pocítila zápach spálenej gummy. Potom zaznelo päť zreteľných prasknutí a v gumovej pneumatike sa zjavili diery. Syčal z nej vzduch a guma rýchlo klesla na kovový ráfik.

„Sophie!“ zajačala starenka, keď dievča vybehlo hore schodmi a zdrapilo svoju zmätenú tetu. „Čo sa deje? Kde ste boli? Kto bol ten sympatický mladík? Ten chlapec, ktorého som pred chvíľou videla, bol Josh?“

„Poď so mnou, teta Agnes.“ Sophie tetu odtiahla od dverí, aby starenku nezrazil na zem Josh alebo šofér, ak by náhodou vyleteli von. Klákla si a zdvihla fotku, ktorá tete vypadla. Potom staršej žene pomohla prejsť do bezpečnej vzdialenosti od domu. Sophie pozrela na fotografiu – sépiovohnedý obrázok mladej ženy, oblečenej v čomsi ako uniforma sestričky. V pravom dolnom rohu stálo bielym atramentom slovo *Ypres* a rok 1914. Sophie zatajila dych. Ani v najmenšom nepochybovala o tom, na koho sa pozerá. Žena na fotke bola Scathach.

Josh vošiel do šerej chodby, pritisol sa chrbtom o stenu a čakal, kým sa jeho oči prispôbia prítmiu. Minulý týždeň by nevedel, že to má urobiť, ale na druhej strane by minulý týždeň ani nevbekol do domu v päťach nezvaného hostá. Konal by rozumne a zavolať by polícia. Siahol do stojana na dáždnyky za dverami

1. kniha

NEKROMANT

Tajomstvá

{ NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLÁMELA }

Michael Scott

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 509

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Michael Scott: The Neuromancer: The Secrets of Immortal Nicholas Flamel*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press, New York 2010,

preložila Jana Kyselová.

Sadzba Petra Jasovská

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA